

Jeg synes, det er en tung forpligtelse, vi har. Det er en forpligtelse, som vi fra radikal side med glæde giver vores tilslutning til, men det er et ansvar, og derfor må vi også sikre os, at vi er i stand til at løfte den byrde fremover.

Annette Just (FP):

Det er ca. et år siden, at vi traf den beslutning om at sende de første danske soldater til Bosnien under NATO-kommando. Det er langt mere end et år siden, at vi første gang havde debatten om, hvem vi skulle sende ned, og hvordan vi skulle sende nogle soldater ned at prøve at lave noget fredsskabende arbejde i Bosnien-Hercegovina. Og det var, som SF holder så meget af, netop under FN-kommando.

Jeg tør vel ikke sige, at jeg går alt for langt, når jeg siger, det var ikke nogen virkelig succes. Det var mildest talt en katastrofe, fordi der ikke var nogen, der kunne tage ansvaret, fordi der ikke var nogen, der havde den direkte kommando, og fordi de danske soldater sammen med alle de andre internationale soldater stod og ikke anede, hvad de måtte eller ikke måtte.

For et år siden kom de forskellige parter igen med Daytonaftalen, som sagde: Vi skal ikke blot have en fred, der kan bevares, og som bliver underskrevet, men vi skal også have en kommandostruktur, således at de soldater, der kommer derned, ved, at de får lov til at forsvare sig selv og det job, de er blevet sat til. Det skete så for et år siden, og det har været en succes, tør man vel nok sige, og det har alle også erkendt. Der har været hårde tider, der har været folk, der har måttet sætte deres liv til, og det er al ære værd, at så mange danske soldater har klaret det så utrolig godt, og vi hører så meget positivt om det.

Selvfølgelig skal vi også blive der. Den fred har vi nu fået sikret i fællesskab med alle de lande, som ikke blot er NATO-lande, men også de lande, der er tilsluttet Partnership for Peace, altså også de lande, der ansøger om at blive medlem af NATO, Rusland og Ukraine, og der er sikkert flere, jeg ikke lige husker her. De skal blive i det samarbejde, som er under NATO-kommandostruktur, for ellers fungerer det ikke, og derfor er det en fornøjelse at se, at det også er det, der er tilfældet.

Hvorfor skal de blive der? Kunne man ikke sige: Nåh ja, nu har der været fred i et års tid sådan mere eller mindre i hvert fald, så kunne vi jo bare trække os tilbage. Det kan vi jo ikke, for vi ved alle sammen, som det også er blevet sagt,

at gløderne vil blusse op igen, hvis vi trækker vores folk ud. Så er der ikke nogen til at sige: Hertil og ikke længere. Og så vil der ikke være skabt et forhold, således at de, der har søgt tilflugt bl.a. i Danmark og i Tyskland, og som kommer fra disse områder, tør tage hjem igen. Det er jo også en del af det hele, at flygtningene får mulighed for at tage hjem til et fredeligt land og være med til at genopbygge det.

Noget andet er, at nu skal der laves lokalvalg. Nu skal det civile liv til at fungere, og da er det en fornøjelse at konstatere, at Danmark faktisk står i ledelsen af det, idet vi overtager formandskabet af OSCE her pr. 1. januar. Derfor synes jeg også, at vi i dag bør glæde os lidt over, at vi ikke blot har den militære del, hvor vi ved, at vores folk gør det godt, men at vi også overtager formandskabet for OSCE og er overbevist om, at vores udenrigsminister får det til at fungere godt.

Jeg har blot et enkelt spørgsmål, og det tror jeg må være til forsvarsministeren i så henseende, nu når vi skal sende den nye troppestykke, SFOR, derned. Man siger så fint i beslutningsforslaget, at det her med økonomien klarer vi snildt over forsvarsbudgettet. Jeg vil altså meget gerne have en garanti for, at det ikke betyder, at man skærer yderligere ned i det danske forsvar, for det er jo det, vi ser nu.

Søren Søndergaard (EL):

Præcis som sidste år da vi diskuterede godkendelsen af dansk deltagelse i IFOR-styrken, vil jeg starte med at slå fast, at Enhedslisten selvfølgelig ikke er imod, at danskere gør en aktiv indsats for fred og retfærdighed i det tidligere Jugoslavien. Tværtimod så vil vi også udtrykke respekt for de mange danskere, som også i det seneste år har sat livet på spil for at sikre freden og humanitært hjælpearbejde af mange forskellige afskygninger.

Alligevel kan vi ikke støtte det forslag, B 68, der ligger her om opfølgingsstyrken i Bosnien, og som baggrund for at forstå det, vil jeg godt henlede opmærksomheden på, hvad vi bl.a. sagde, da vi havde debatten sidste år:

»Måske stopper denne indsats den direkte konfrontation mellem krigens parter. Men aftalen kan samtidig meget let komme til at betyde, at vi kommer til at se en opblussen af etniske udrensninger og myrderier. Det internationale samfund har jo accepteret en opdeling efter etniske retningslinjer, og logikken i det er selvfølgelig, at de forskellige parter så vil forsøge